

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.508/2023/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe¹, ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Varga Roland Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe²

A per tárgya: jóhírnév megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 10.P.20.052/2023/15.

A fellebbezést benyújtó fél: az alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részét akként javítja ki, hogy a jogsértés megtörténtének bírósági megállapításai a portál2 internetes oldalon megjelent alperesi közlésekre vonatkoznak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint + áfa perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 96.000 (kilencvenhatezer) forint fellebbezési illetéket e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a portál1 internetes oldalon 2018. dátum-én „1Cikk” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte a felperesről, hogy a 2018-as országgyűlési képviselőválasztási kampányban pénzért járt Személy1-hez, hogy a más pártok jelöltjeinek lefizetésére legyen elegendő pénze a Párt1-nek.

Megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a portál1 internetes oldalon 2018. dátum1-én „2Cikk” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte a felperesről, hogy a 2018-as országgyűlési képviselőválasztási kampányban rajta keresztül jutottak el vesztegetésre szánt feketepénzek Személy1-től a Párt1 képviselőjelöltjeihez.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.200.000 forint sérelemdíjat, továbbá 700.000 forint után 2018. március hó 22-től, 500.000 forint után 2018. március hó 23-tól a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 76.200 forint perköltséget.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak, az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára 78.000 forint meg nem fizetett eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napon válik esedékessé.

Határozatának indokolásában hivatkozott Magyarország Alaptörvénye IX. cikkére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdésére, a 2:43. d) pontjára, a 2:44. § (1) bekezdésére, a 2:45. § (2) bekezdésére, valamint 2:52. §-ára.

Rögzítette, hogy a felperes politikus, közéleti szereplőnek minősül, ezért fokozott mértékben köteles tűrni a személyét érintő állításokat a 7/2014. (III. 7.) AB határozat értelmében. A közzszereplő felperest a közéleti tevékenységével kapcsolatban ért közlésekkel szemben

személyiségi jogi védelem hamis tény állítása, illetve híresztelése esetén illeti meg, és csak abban az esetben, ha a híresztelő nem tudott ezek hamisságáról és a foglalkozása által megkívánt körütekintést sem mulasztotta el.

Elsősorban azt tette vizsgálat tárgyává, miszerint a keresettel érintett alperesi közlések tényállításnak minősülnek-e. E körben rögzítette, hogy mivel ezek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető, egyértelműen tényállításoknak minősülnek. Az alperes súlyos, a választás rendje elleni bűncselekménnyel gyanúsította meg a felperest.

Mentesült volna a felelősség alól a közlések valóságtartalmának bizonyításával, azonban az általa hivatkozott Személy2 és Személy3 közötti beszélgetés nem említi a felperest, az semmivel sem támasztja alá a kifogásolt közlések valóságtartalmát. A felperest a vállán táskával ábrázoló fényképfelvétel szintén nem támasztja alá azt, hogy az vesztegetésekre szánt pénzt tartalmazna.

A Fővárosi Törvényszék előtt 69.P.22.756/2018. számon folyamatban volt ügyben tanúként meghallgatott Tanú1, Tanú2 és Tanú3 tanúk vallomása párton belüli szóbeszéd, találgatásokon alapulnak, ezért a sérelmezett közlések valóságának bizonyítására nem alkalmasak. Ehhez képest a felperes által csatolt Személy1 2018. május 31-én tett tanúvallomása alapján az volt megállapítható, hogy Személy1 soha semmilyen pénzt nem adott át a felperesnek (Fővárosi Törvényszék 33.P.21.460/2018/9. számú jegyzőkönyv).

Mindezek alapján megállapította, hogy a perbeli közlések valótlan tényállítások, melyek azt a tartalmat hordozzák, hogy a felperes súlyos bűncselekményt követett el, vesztegetésben, választási visszaélésben közreműködött. Ezen közlések az alperes hivatkozásával ellentétben kifejezetten sértők a felperesre nézve, alkalmasak arra, hogy a pártban vezető tisztséget betöltő felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolják. Az alperes úgy közölte a valótlan állításokat, hogy a cikkek megjelentetését megelőzően nem kereste a felperest, nem járt utána azok valóságtartalmának.

Súlytalannak minősítette az alperes azon védekezését, hogy az elévülési idő lejártához közeli igényérvényesítés azt jelentené, miszerint a perbeli közlés nem sértő a felperesre nézve. A sérelem hiányát nem támasztja alá az, hogy a felperes nem kérte a sérelmes cikkek törlését és az elégtételadást. Mindezek alapján megállapította a jogsértés megtörténtét.

A sérelemdíj megfizetésére kötelezés vonatkozásában kiemelte, hogy a sérelemdíj összegének meghatározásánál mindenekelőtt a jogsértés súlyát értékelte: az alperes valótlan közlései a felperest súlyos bűncselekmény elkövetésével hozták összefüggésbe széleskörben olvasott sajtótermékekben, így a közlések nagy nyilvánossághoz jutottak el. Figyelemmel volt arra is, hogy a kifogásolt közlések a társadalmi érdeklődésre széles körben számot tartó választási kampány során kerültek megjelentetésre; a pártfinanszírozás témája kiemelt figyelem mellett zajlik ebben az időszakban. A felróhatóság körében figyelembe vette, hogy az alperes anélkül adta tovább más hírportál közléseit, hogy tartalmának valóságáról meggyőződött, és a felperestől előzetesen tájékozódott volna.

Figyelembe vette azt is, hogy a perbeli cikkek egy cikksorozat darabjai, ekként a felróhatóság mértékét növeli az első cikket követő közlések tekintetében annak ismétlődő jellege, mellyel kapcsolatban a felperes helyesen hivatkozott az ítélkezési gyakorlatra (Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.334/2022/4. számú ítélet), miszerint „ha valakiről egy valótlan állítás ismételtelen előkerül, az azzal a következménnyel jár, hogy egyre többen értesülnek arról.”

A sérelemdíj összegét megítélése szerint nem befolyásolja, hogy a személyiségi jogaiban megsértett az elévülési időn belül mikor terjeszti elő sérelemdíj iránti igényét, az alperes pedig nem hivatkozott egyéb olyan körülményre, amely alapján a felperes által megjelölt sérelemdíj összege eltúlzottnak minősülne. A sérelemdíj reparációs és repressziós funkciójára is hivatkozva, „a 2018-as országgyűlési képviselőválasztási kampányban pénzért járt

Személy1-hez, hogy a más pártok jelöltjeinek lefizetésére legyen elegendő pénze a Párt1-nek” jogsértő közlés vonatkozásában 700.000 forintban, a „2018-as országgyűlési képviselőválasztási kampányban rajta keresztül jutottak el vesztegetésre szánt feketepénzek Személy1-től a Párt1 képviselőjelöltjeihez” közlés vonatkozásában 500.000 forintban, azaz mindösszesen 1.200.000 forintban határozta meg a sérelemdíj összegét.

A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Meglátása szerint a felperes közéleti szereplőnek minősül, fokozott tűrési kötelezettség terheli, a sérelmezett közlések nem lépték túl a szabad véleménynyilvánítás megengedett kereteit.

A felperes kereseti kérelme nem volt határozott, az ellenkérelme ezzel kapcsolatosan nem az eljárás megszüntetésére, hanem a kereset érdemben való elutasítására irányult.

A hangfelvétel, a fényképfelvétel, a más perekben rögzített tanúvallomások tartalma alapján megfelelő ténybeli alappal fejtette ki a véleményét, ezért a felperes jóhírnevét nem sértette meg. Amennyiben a közlések valótlan tények híresztelésének is minősülnek, azok nem sértők, maga a felperes sem kérte az írás eltávolítását, vagy elégtétel adását, a sérelemdíj jogalapja ezért hiányzik.

Amennyiben mégis történt jogsértés, a sérelemdíj mértéke eltúlzott. Előadta, hogy részben ugyanazon közlés vonatkozásában a felperes esetleges sérelmeit a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.046/2022/4. számú ítéletében már jogerősen értékelte, jelen perben kevesebb jogsértő közlésről van szó, ezért nem indokolt ugyanolyan mértékű sérelemdíj meghatározása. Ezt meghaladóan hasonló tartalmú és nagyjából egyidőben megjelent közlések következtében már más perek alapján is részesült a felperes sérelemdíjban, eddig összesen 2.400.000 forint összegű sérelemdíj került megítélésre a javára, ezt pedig szükséges értékelní jelen perben. A felperes korábban egyezségi ajánlattal is élt, abban a követelése kisebb összegű volt.

A felperes maga sem tartja súlyosnak a jogsértést, hiszen nem kérte az írás eltávolítását, vagy elégtétel adását.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj az egyik cikk vonatkozásában 500.000, a másik vonatkozásában 700.000 forint, így az egyenértékűség sem állapítható meg. Megítélése szerint ugyanazon közlések vonatkozásában nem állapítható meg eltérő összegű sérelemdíj.

[3] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltség viselésére való kötelezését kérte.

A kereseti kérelme határozott volt, megjelölte a sérelmezett kitételeket, maga is hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.046/2022/4. számú határozatára, amely a kereseti kérelmének határozottsága körében már állást foglalt.

A közlések legvékonyabb ténybeli alapját sem bizonyította a perben az alperes.

A közlés nem azért lesz sértő, mert annak eltávolítását kéri, az internet világában egy feltöltött tartalom végleges eltávolítására kötelezni valakit pedig gyakorlatilag lehetetlen.

A valótlan állítások sértők, azok a megvesztegetést célzó pártfinanszírozás vonatkozásában részesi cselekménnyel vádolták, amely rombolja a társadalmi megítélését.

A sérelemdíj mértékét az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg. A közlések választási kampány idején jelentek meg, a hamis tényállítás hatása különösen jelentős, éppen a választáson induló pártok, személyek felé irányuló fokozott figyelem miatt. A sérelemdíj mértékét nem befolyásolja az, hogy az érintett kérte-e egyéb szankciók alkalmazását. Álláspontja szerint az, hogy korábban egyezségi tárgyalások vonatkozásában milyen összegű igényt terjesztett elő, nem befolyásolja a sérelemdíj iránti igényének indokolt mértékét.

[4] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[5] A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete rendelkező részében a jogsértés megtörténtének megállapításai során elírásokat vétett, ugyanis a „portál1” internetes oldalán megjelent cikkeket tüntette fel jogsértőnek, holott az indokolás [5] és [6] pontjaiban az általa megállapított tényeknél a „portál2” internetes sajtótermékben való megjelenéseket rögzített. Ezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság elírási hibákat vétett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 352. § (1) bekezdése szerinti kijavítása volt szükséges, amelyeket a másodfokú bíróság a jelen, az alperesi fellebbezést érdemben elbíráló határozatában a Pp. 353. §-a alapján kijavította.

[6] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére, vagy a 381. §-ában szabályozott, annak mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező alperes sem hivatkozott. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság fentiek szerint kijavított ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az alábbiak szerint helybenhagyta.

[7] A peres felek maguk is hivatkoztak a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.046/2022/4. számú ítéletére, az abban foglaltakat a másodfokú bíróság továbbra is fenntartja és azokat az alábbiak szerint részben megismétli.

[8] A felperes a keresetleveleiben a Pp. 170. § (2) bekezdése a) pontjának megfelelően feltüntette a határozott kereseti kérelmét, az tartalmazott minden olyan adatot, amelyet a joggyakorlat a személyiségi jogi perekben megkíván.

[9] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a sérelmezett közlések tényállítások és nem vélemények, e körben a Fővárosi Ítéltábla csupán visszautal az elsőfokú ítélet indoklására.

[10] A közlések valóságának bizonyítása az alperes érdekében állt. A hivatkozott hangfelvétel semmilyen módon nem utal a felperes személyére, a sérelmezett közléseket nem támasztja alá. A fénykép nem igazolja az állítások valóságát, az alperes által hivatkozott más perekben keletkezett tanúvallomások pedig pusztán közvetett információkon, hallomásokon, pletykákon alapultak, és csak feltételezések arra vonatkozóan, hogy az anyagi források megnövekedése milyen forrásból származott. A perben szintén rendelkezésre állt az írásban nevesített egyik személy, dr. Személy1 tanúvallomása is, aki cáfolta a kifogásolt állításokat. Mindezek alapján az alperes a perben nem bizonyította a sérelmezett közlések valóságát.

[11] A valótlan közlések sértők a felperes személyére vonatkozóan, azok ténylegesen választási visszaélésekben segédkező személyként ábrázolják, ami egy politikus, egy pártban tisztséget betöltő személy társadalmi megítélését egyértelműen hátrányosan befolyásolja, ezért megvalósult a felperes jóhírnevének megsértése.

[12] A közlés sértő jellegének vizsgálata során nem bír jelentőséggel az, hogy az érintett a személyiségi jogok megsértésének szankciói közül melyiket kívánja érvényesíteni.

[13] Az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel a Ptk. 2:52. § (1) és (3) bekezdését, számot adva az általa figyelembe vett és értékelt szempontokról. Arra helytállóan hivatkozott a fellebbezés, hogy önmagában a személyiségi jogsértés ténye nem vonja maga után a sérelemdíj fizetési kötelezettséget, a sérelemdíj megítélésének feltétele a nem vagyoni hátrány bekövetkezése. A felperes ugyanakkor hivatkozott azokra a köztudomású hátrányokra, melyek alapján indokolt volt a szubjektív szankció alkalmazása.

[14] A sérelemdíj mértéke körében értékelni volt szükséges azt, hogy a sérelmezett közlések a felperest ténylegesen bűncselekmény elkövetésével hozták összefüggésbe kampányidőszakban, amikor a közélet iránt a társadalom fokozott érdeklődést tanúsít. Mindezek alapján a jogsértés felperesre gyakorolt köztudomású hatásának ellensúlyozására és a sérelemdíj represszív funkciójának érvényesülése érdekében is szükséges volt az elsőfokú bíróság által megállapított mértékű sérelemdíj. A felperes által a sérelemdíj mértéke körében előadottak nem tették azt szükségessé, hogy a sérelemdíj mértéke körében bizonyítási indítványt terjesszen elő. A sérelemdíj mértékét nem befolyásolja az, hogy az érintett kérte-e egyéb szankciók alkalmazását is. E körben a másodfokú bíróság visszautal a [12] pontnál kifejtettekre is.

[15] Azon tény, miszerint a felperest érintően ugyanazon és más sajtótermékekben is jelentek meg hasonló jogsértő közlések, és azok vonatkozásában már kapott sérelemdíjat, nem befolyásolja azt, hogy a jelen perben érintett közlés milyen hatással volt a felperes társadalmi megítélésére. Az egyes sajtótermékek olvasótáborra nem feltétlenül azonos, de ugyanazon internetes sajtótermék egyes írásai is különböző olvasókhoz juthatnak el, ezért eltérő a jogsértésről tudomást szerző személyi kör. Ezt meghaladóan azon átlagolvasó, aki már más sajtótermékben is találkozott az azonos jogsértő közléssel, a valótlan állítást még inkább

valónak minősíti, az eltérő forrásból, de ugyanazon állítást megalapozottabbnak tartja. Hasonló eredményre vezetnek az ugyanazon sajtótermékben visszatérően, akár napi rendszerességgel megjelenő hasonló tartalmú írások közlései is.

[16] Azon tény, hogy a felperes a peres eljárást megelőzően milyen egyezségi ajánlatot tett az alperesnek, nem befolyásolja a Ptk. 2:52. §-a szerinti szankció, a sérelemdíj bíróság által meghatározott mértékét, azt ugyanis a (3) bekezdés szerint a jogsértés körülményei alapján kell meghatározni. A másodfokú bíróság megjegyzi azt is, hogy az egyezségi ajánlat célja éppen a bírósági eljárás elkerülése, amely során az azt előterjesztő, éppen ezen cél nagyobb eséllyel való elérése érdekében kedvezőbb ajánlatot tehet, mint amelyet a bíróság előtt érvényesítene.

[17] Az elsőfokú bíróság két különböző írás jogsértő közlése alapján eltérő összegű sérelemdíjat határozott meg. Ez nem sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, ugyanis maga a felperes érvényesített két különböző összegű sérelemdíj iránti igényt, ez pedig az elsőfokú bíróságot kötötte a Pp. 342. § (1) bekezdése alapján. Megjegyzendő, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének [63] pontja alapján is azt vizsgálta, hogy eltúlzott-e a felperesi igény, amelyet nem talált annak. A másodfokú bíróság a fellebbezési érvelés kapcsán azt tartja szükségesnek hangsúlyozni, hogy maga sem találta eltúlzott mértékűnek a korábbi jogsértés okán előterjesztett felperesi 700.000 forintos igényt, míg a későbbi jogsértés folytán a felperes igényelt ennél kevesebb összegű sérelemdíjat, ami szintén nem tekinthető eltúlzottnak.

[18] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság kötelezte a felperes számára perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-a alapján állapított meg.

[19] Az alperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 96.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint.

[20] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró